

kaudu ollid lilledega kinnastesse ehitud. Välsjas paistis iggal pool Jummalat au ja helsus; agga se kõik ei remustanud maearahvast mitte. Jõsegi perremaene, kes muidu ikka lõbbus kõnedest ja lahtke näust olli, istus tänuu norkus ja kurvanäuline laua jures, ja töusis ka wimaks ülesse, ilma et ta middagi olleks sõnud, pühkis piisa-raid silmist ja ruttas ulkest väldja minnema. Ja se näitas ka töe polest, nagu olleks kõik õn siit maeast lahkunud. Nagu olli kallis, temistust ei olnud, ja maha ei vähhenemud. Maear- piddamine läks aasta aastalt nenda rippakile, et polnud wimaks muud lota, kui kibbedat waesust ja villetsust. Se olli perremeest, kes muidu tubli töteggia ja wisakas maeapiddaja olli, kurwaks ja arraks teinud, et parrema ellujärje lotus aegamisi temma käest löppes, ja et ta omma murrede al ütles: „Parrem olleks surra, kui ellada.” Siin ei aitnud ka naese kinnitamine, kes muidu ikka mõistlik ja omma uskus kindel olli, Jummalat abbi peale lootma. Mees jäi agga ikka ennam wait ja omma ette murresse. — Luggia mõtseb: egga se polnud siis immeksi panna, et ka naene ta kõrvast omma julgust ja lotust Jõssanda abbi peale ärrakautas! Ei mitte, armas luggia, vaid naese kurvastusega olli

hopis teine luggu, mis meie varsi siin kuulda same. Kui mees näggi, et ta naenagi juuba kurwaks olli jänud ja pealegi äkkitselt laua ju rest ärra ruttas, hakkas ta temma pääraast kartma, läks ta järrele ja võttis ta käest kinni völdes: „Ma ei lasse sind enne minna, kui sa nulle ütled, mis kurvastus tänuu se süddant waerab.” Naene seisid vähbe aega waggusi, wimaks öhkas ta raskeste ja ütles: „Oh armas mees! mo kurbitus on wägga suur; ma näggin tänuu öse unnes, et meie armas Jummal olli ärrasurnud, ja pühhad inglid ollid temma mat-tulselised; sesamma koormab minu süddant rängaste.” „Oh, sinna nödra uusuline!” ütles mees, „kas ja siis sedda pead töe osjakö, eks sul niigi paljo weel olle tundmisest, et meie Jummal iggawene on, ja ei wöi ärrasurra?” Naese näggu lõi rõõmsaks ja lahkeks, mehhe käed omma peusse pigistades ütles ta römuiga: „Wöi meie Jummal ellab weel?” Noh, muidugi, kõtis mees, kes sellepääraast wöib kahhe-wahhel olla? Naene hakkas mehhe ümber kaela kumi ja temma silmad ollid lahked, et lotus ja räshu Jummalat armu peale sealt väljapaistisid, ja ta ütles: „Kui luggu uenda en, miks meie siis, armas mees, ei loda temma peale omma